

strumental-Færdigheden og Dygtigheden sit nuhavende Standpunkt. Det kan maaskee foreskomme Mange, at der i private Instituter omtrent spilles ligesaa godt af de enkelte Instrumentister som i Capellet. Dette er nu ingenlunde Tilfældet; men, om det end var saaledes, hvorledes troer man det i denne Henseende vilde have staaet til, hvis det kgl. Capel havde været ophævet for 20—30 Aar siden? Mon det da havde været muligt at rekruttere Musikken for de private Instituter saa godt, som det nu er Tilfældet? Upaatvivelligt ikke. Vil Danmark holde paa sit Standpunkt i æsthetisk Henseende, hvad vi ikke kunne betvivle, saa troe vi, at det kgl. Capel har Krav paa at være med i Statens Interesse og Beskyttelse. Naar man vil see frem i Tiden, kan man vel være i nogen Tvivl, om den musikalske Kunst maaskee i Fremtiden ikke vil give sig Udtryk i andre Hovedformer end dem, der nu betragtes og bruges som de væsentlige, men foruden at en sund Fremtid alene kan udvikle sig af en dygtig Nutid, saa er der ingen Grund til at tvivle paa, at Orchesteret eller den symphoniske Form vil holde sig længe, og der er vist endog god Grund til at antage, at der i den nærmeste Fremtid vil gjøres endmere Krav paa dens Benyttelse end hidtil.

Idet vi imidlertid paa den anden Side have gjort det til Gjenstand for vor alvorligste Bestræbelse, at de Baand, som Staten i Kunstens Interesse paatog sig for Theatret, ikke skulde være flere eller strammere end nødvendigt, have vi troet at kunne foreslaae nogle Forandringer deels med Hensyn til Afgangen til kgl. Ansættelse, deels med Hensyn til de Forpligtelser, som Staten derved paatager sig.

Det har i den senere Tid været Skik ved Theatret, at man først maatte tjene nogen Tid som Prøvestuespiller, forinden man kunde erholde kgl. Ansættelse. Denne Tid har ikke været lovbekendt men været fastsat undertiden paa 1 Aar, undertiden paa længere Tid, saasom 3 Aar. Vi maatte holde paa denne sidste Tidsbestemmelse, og foreslaae den som en lovbekendt Tjenestetid, der bør gaae forud, førend den Bedkommende kan erholde kgl. Ansættelse.

Imod at bestemme denne og overhovedet nogensomhelst Betingelse for Afgang til konge-

lig Ansættelse møder maaskee den Indvending, at Theatret derved muligens kan lufte sig Letlighed til at faae et eller andet eminent Talent i sin Tjeneste, der kun vil entrere med det, naar det strax kan faae Afgang til alle de Fordele, som Theatret kan byde. Men vi kunne ikke tillægge denne Indvending nogen betydelig Vægt. Vel ere vi ikke af den Mening, at Theatret skal holde sig til det Midelmaadige og udelukke det Gode, for at det mindre Gode ikke skal blive fordunklet; men vi holde det paa den anden Side for afgjort, at det danske Theater misgænder sin Stilling og sin æsthetiske Opgave, hvis det troer at skulle virke ved Virtuoser. Det Kjøbenhavnske danske Theater maa roligt og fordringsløst forfølge sit æsthetiske Niemed, saaledes som dets Directeur og Hovedstammen af dets solide, dygtige og tildeels under Publicums Dine og i Berøvelse med det opvokrede Skuespillere formaae at indfange og virkeliggjøre det. Det danske Theaterpublicum staaer under ganske andre og i æsthetisk Henseende ulige lykkeligere Vilkaar, end Befolkningen i de store udenlandske Byer, der ere Gjennemgangspunkter for store Mængder af Fremmede, hvis komme Smag disse Byers Theatre maae tage et betydeligt Hensyn til, formedelst deres Mængde og deres Penge og deres ørkesløse Tid. I deslige Gjennemgangsbyer er det ikke sjældent, at selve Byens Befolkning har trukket sig aldeles tilbage fra Theatret, og at dette beherskes af de Gjennemreisende, der, den ene Caravane efter den anden, uden indbyrdes Forbindelse og uden æsthetisk Ansvar for sig selv eller Andre, fordre blot pikante Nyheder og fremfor Alt det, der, med eller uden For-tjeneste, har vidst at bringe sig i Mode. Her er den rette Markedsplads for Virtuositeten, der, naar den har været saa lykkelig at faae sig almindelig Bekendthed eller, som det heder, europæisk Berømmelse, vedbliver at synge eller spille den samme Sang for den ene Skare efter den anden, hvilkede Alle ere uden Ansvar og objectiv Interesse, og derfor ogsaa uden selvstændig Mening. Den europæiske Berømmelse er ingenlunde nogen Garanti for den virkelige Tilstedeværelse af overlegen Dygtighed og Kunstnerfærdighed; denne sidste kan